

Хутір Купа

Хутір, де я народився і провів своє напівбосоноге дитинство та шкільні роки, називався Купа. Слово це тлумачиться, як велика кількість чогось, або все разом в одному місці. Є ще й слово купина, що означає невеликий горбик на лузі чи болоті, порослий травичкою чи мохом.

Ландшафт хутора відповідає обом значенням його назви. Бо там було все: родючі й неродючі ґрунти, невеличке болото, зарослі чагарників верболозу, березняків, вільшаників. У низинних місцях з'являлись ягоди чорниці, лохини, росла лепеха, цвіло латаття. Восени, в березняках та осиннику, росли красноголовці та бабки, сироїжки, дощовики. І ціле мереживо мурашиного купиння.

Мій дід (по материнській лінії) Клімович Іван Степанович служив колись в царській армії. Й, згідно столипінської реформи, отримав право майже за безцінь купити урочище. Отак йому й дісталась Купа. Дід мав неабияку, як на той час, освіту, бо закінчив чотири класи царської школи. Хутір Купа належав йому й за польської влади, аж до вересня 1939 року. Про це свідчила металева табличка на одній із стін простої селянської хати. На жовтому фоні чорними латинськими літерами значився реєстраційний номер, назва хутора та прізвище його власника. Ще й за радянської влади табличка довго висіла на своєму місці. Купа, в порівнянні з іншими вичівськими хуторами, зовсім невеликий хутір. Якихось 1-2 квадратних кілометри. Сусідами були обійстя Макарчуків на Силиній гірці, або Гудькова хата. У протилежному боці – Шмотюки. Обмежовувався хутір земляним насипом з викопаної канави. Цей насип ми називали – тама. По другий бік тами – струга. Наповнена весною водою, взимку вона перетворювалася у льодяне дзеркало, по якому за якихось десятків хвилин на дротяно-дерев'яних ковзанах можна було дістатись до Серник чи Соломира. Струга була багата на в'юни.

Спогади, спогади, спогади. Закрию очі й бачу перед собою хату з двох половин – одна глиняна, друга - встелена нефарбованими дошками. Стеля, до якої прикріплювалася дитяча люлька (колиска). Посеред хати – ткацька машина (так називався ткацький станок), бо цим ремеслом займалась в ту пору кожна родина. Великий сад з ранніми й пізніми сортами яблунь, груш, вишень...

Цю картину можна описувати ще довго. Бо ж одна асоціація викликає іншу. Адже хутір Купа проіснував до 60-их років 20-го століття. А це - ціла епоха.

Петро КУРЯДОВЕЦЬ